

trede, onfseligt, at den Bestemmelse, vi finde her i Lovforslagets 6te S, var noget modificeret. Jeg for mit Vedkommende vilde med sand Fornøielse renoncere paa de Indtægter, som jeg skulde have af dem, der gik bort fra Menigheden og sluttede sig til en fremmed Præst; men vi maae jo dog erindre, deels hvad der allerede er bemærket af et andet æret Medlem, at et større Antal af Menigheden kunde udtræde, og deels, at, idet en Præst er bleven ansat ved en særegen Menighed, har han ved sin Ansættelse ogsaa erholdt Ret til de Indtægter, som Statens Love dengang bestemte; og, naar et andet æret Medlem nylig har yttret, at ingen Præst kunde klage over, at Indtægter gik bort fra ham, naar et Menighedsmedlem sluttede sig til en fremmed Præst, troer jeg dog virkelig, at der kunde gjøres en grundet Indvending derimod. Jeg vil ogsaa ganske og aldeles indrømme, at naar Medlemmer af Menigheden skulde ved Lovens tvinges til at yde Offer, da vilde dette rimeligviis blive temmelig ringe, og være var det, om man skulde benytte den Maade, hvorpaa man kan tilvelebringe et anstændigt Offer, ja, endogsaa gaae det indrevet ved Udpantning; thi hvis man skulde gribe til dette Middel, maatte det vistnok anses for meget beklageligt. Men desuden er der i selve den 6te Paragraph ingenlunde bestemt, hvor høit Accidenterne skulle anslaaes. Vi vide nok, at der er en Forordning, som bestemmer, at Offret kan fastsættes til noget Bist; men derimod er det mig ikke bekjendt, at der er nogen som helst Lovbestemmelse om, hvor store Accidenterne skulle være ved Bryllupper, Barnebaab o. dsl.; og, hvis altsaa denne 6te Paragraph træder i Kraft, vil Følgen vist i de fleste Tilfælde blive den, at Accidenterne synke ned til et høit ubetydeligt Beløb. Naar et æret Medlem har yttret, at det i saadanne Tilfælde var onfseligt, at de omtvistede Indtægter kunde falde til Skolekassen, ja, da vilde jeg selv ønske, at dette maatte blive bestemt, eller ialtsald, at det maatte overlades til Vedkommende, enten de skulde tilfalde Præsten eller Skolekassen.

Bruhn: Maa jeg bede om Ordet!

Formanden: Den ærede Landsthingsmand har havt Ordet to Gange; men jeg

antager ikke, at der fra Thingets Side er Noget at erindre imod, at han erholder det tredje Gang.

Bruhn: Naar det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig (Holberg), erklærer det for en Mulighed, at en heel Menighed for det ubetydelige Offers Skyld skulde forlade sin Sognepræst, mener jeg, at det er et Beviis paa, at Forholdet er saaledes, at man maatte ønske, at der kunde tales bedre til Hjerterne i Menigheden; thi ellers vilde en heel Menighed ikke være istand til for en saadan Ubetydeligheds Skyld at forlade sin Præst.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Formanden: Ifølge den Anledning, som dertil under Discussionen er givet, vil det derefter være at afgjøre, om der skal nedsettes et Udvalg til at afgive Betænkning i Sagen.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev det med 31 Stemmer imod 2 vedtaget, at intet Udvalg skulde nedsettes.

Formanden: De Endringsforslag, som maatte ønskes stillede til Sagens anden Behandling, maa jeg bede afgivne inden Mandag Aften.

Vi optage nu den første Sag paa Dagsordenen, som før blev forbigaaet, nemlig Forslag til Lov om Sogneforstanderskabernes og Amtsraadernes Sammensætning og Valg. Sagen er til første Behandling.

Bruhn: Det er blot med Hensyn til Præstens Stilling i Sogneforstanderskabet, at jeg vilde sige et Par Ord. Jeg mener nemlig, at Præsten ikke egentlig tilhører Sognet eller Communen, men Menigheden, og, naar det altsaa skulde være Tilfældet, at hans egentlige Sjælesørger/Embeder skulde komme i Collision med hans Forretninger som Sogneforstander,